

земя (кн. 7—10) — Надъ насъ. Въ юбилейния сборникъ на Асѣнь Златаровъ Балабановъ пише статия „Асѣнь Златаровци“, а въ варненския в. Черно море (бр. 1049) — Мизерия и плажъ.

Презъ 1932 г. излиза най-после въ издание на пловдивската к-ца „Отецъ Паисий“ новия стихотворенъ преводъ на Еврипидова Медея, по който пиесата се игра преди това въ Народния театъръ (вж. статията ми „Медея на български“, въ Миръ, бр. 8630). Голѣмъ откъслекъ отъ сжщия преводъ бѣ излѣзълъ още тогава въ сборникъ „Художествена сцена“, съставенъ отъ Й. Черкезовъ (София. „Хемусъ“, 1929).

И ето ни при последната година — 1933, тукъ вече ще отбележимъ само нѣколко работи, това е отъ вчера, то не е още история. Балабановъ печати въ Миръ: Силата на голѣмия артистъ, Полевицкая (бр. 9775), Тжгата и любовта на голѣмия италиански лирикъ, Пасколи (бр. 9806), интервю за класическото образование (бр. 9903) и напоследъкъ рецензия за „Вражалецъ“ на Ст. Л. Костовъ; въ Зора (бр. 4244) — Виното на Тургенева; въ Литературенъ свѣтъ: За Великденъ (бр. 44), И отъ много глава боли (бр. 40); въ Български Народенъ театъръ: Пѣсень и радость (бр. 59—60), Актьоръ и кино.

Въ специалния листъ Алеко на софийскитѣ туристи Балабановъ дава статия „Алеко Константиновъ и българската литературна критика“, и въ листа въ честь на Ерио, по случай идването му въ България — Утѣхата на човѣчеството (за Едуардъ Ерио).

Въ започналия напоследъкъ Седмиченъ прегледъ, редактиранъ отъ Балабановия ученикъ Бор. Зографовъ, Балабановъ сътрудничи редовно. Тукъ той печати Щурецътъ и мравката (бр. 3), и серията статии, които още продължаватъ: Какво става въ малката България (бр. 4, 5, 6, 7 и слдв.). На края на годината, както винаги, Балабановъ изказа и пожеланията си за новата, 1934... Тѣхъ читателитѣ могатъ да прочетатъ въ Утро и въ Български народенъ театъръ.

*

И ето, презъ 1933, следъ като бѣ уреждалъ и празнувалъ юбилеитѣ на всички свои приятели — Балабановъ, подъ натиска на младитѣ, се съгласи да му се отпразнува и нему юбилей. Кой знае, защо му бѣше нужно — дали не само, за да излѣзатъ 20—30 статии повече противъ него по вестници и списания, да се увеличи значителната и безъ това противобалабанова литература. Защото — тая страна на работата тъкмо остана най-слабо засегната въ нашия прегледъ — едвали има другъ български писателъ, който да е предизвикалъ съ действията си, съ писанията си, съ самото си сжществуване дори толкова нападки, толкова бури, колкото Балабановъ. Почти всѣка негова статия въ Развигоръ, напимѣръ, дето бѣхъ по-близо и можехъ да следя, предизвикаше отзвуци, понѣкога по два-три-чети, дори по петдесетъ писма само. А често и други отзвуци... Отъ едно нѣщо Балабановъ не може да се оплаче: че дейността му минава незабелязана въ България. И именно затова е толкова удобно и умѣстно въ връзка съ Балабановата литературна дейность да се нарисува картината на